

De twee naturen in de gelovige

door R.F.K. - [Uit het Woord der Waarheid](#), 20ste jaargang 1964-1965, blz. 102-108

Voorwoord door overzetter (M.V.)

Dit is een OCR-scan van een bijzonder kwalitatief artikel. Eenvoudig, helder, duidelijk.

Veel bekeerden zijn, nadat ze aangenomen hebben dat hun zonden vergeven zijn, erg verontrust als ze ontdekken dat de zonde nog altijd in hen werkt. Oude lusten en begeerlijkheden doen zich nog gelden en ze merken dat ze zich daarvan niet kunnen bevrijden. “Ik dacht dat ik nooit meer zou zondigen nadat ik bekeerd was en altijd vreugde hebben”, denken ze.

Zo is het mogelijk, dat ze op een morgen opstaan en hun goed humeur verliezen doordat hen iets tegenzit. En dan is satan er onmiddellijk bij om te zeggen: “Hoe kun je nu bekeerd zijn en zo’n slecht humeur hebben? Ben je er wel zeker van? Heb je “het jezelf niet maar wijsgemaakt?” En zo worden deze arme zielen terneergedrukt, soms in nog meer onrust dan toen ze voor het eerst hun toestand als verloren zondaars voor God zagen.

Dit komt voort uit een niet onderscheiden dat de gelovige twee naturen heeft; de ene uit het vlees geboren en dus slecht en verdorven, de andere uit God geboren en daarom heilig. Toen we geboren werden in deze wereld, werden we in zonde geboren (Ps. 51:7) met een verdorven en gevallen natuur; in vijandschap tegen God en niet onderworpen aan Zijn wet (Ef. 4:22, Rom. 8:7). Dit is waar voor ieder mens, ook als hij beminnelijk, vriendelijk en welwillend is en andere zogenaamde goede karaktereigenschappen bezit.

Deze oude natuur is niet voor verbetering vatbaar. Rom. 8:7 zegt: “Want het onderwerpt zich aan de wet van God niet, want het kan dat ook niet”. Die in het vlees zijn, (zoals de mens door zijn geboorte is) kunnen God niet behagen. De Heer, die wist hoe volkomen verdorven de oude natuur is, zei tot Nikodemus: Verwondert u niet, dat Ik u gezegd heb: Gijlieden moet opnieuw geboren worden (Joh. 3:7) (een nieuwe natuur ontvangen dus). Het is duidelijk dat er geen behoefte aan een nieuwe natuur zou zijn, als de oude verbeterd kon worden. Zodra een persoon in Christus gelooft en Hem erkent als zijn Verlosser, is hij wedergeboren; heeft hij een nieuw leven, een nieuwe natuur ontvangen. Zo staat er: “Maar zovelen Hem aangenomen hebben, hun gaf Hij het recht kinderen van God te worden, hun die in Zijn naam geloven; die niet uit den bloede noch uit de wil van het vlees, noch uit de wil van de man, maar uit God geboren zijn (Joh. 1:12, 13)”. En ziende op de christen die deze nieuwe natuur bezit, zegt 1 Joh. 3:9: “Een ieder die uit God geboren is doet de zonde niet, want Zijn zaad blijft in hem en hij kan niet zondigen, omdat hij uit God geboren is”. Het vlees, de oude natuur, is niet uit God geboren. “Wat uit het vlees geboren is, is vlees” (Joh. 3:6).

Deze oude natuur, die we als kinderen van Adam bezitten, wordt op verschillende plaatsen in de Schrift zonde genoemd. Maar als de Schrift over zonden spreekt, worden de vruchten bedoeld die deze oude natuur voortbrengt; werkelijk bedreven kwaad. Zoals Matth. 14:17 bv. zegt: “Elke goede boom brengt goede vruchten voort maar de kwade boom brengt kwade vruchten voort”. De kwade boom is de mens met zijn boze natuur: “de zonde”. En als de vruchten zich voordoen, zijn dat “zonden”. Als alle vruchten van een boom afgeplukt worden, blijft de boom toch dezelfde en zal later weer dezelfde soort vruchten voortbrengen. Zo is het ook met ons. Als alleen onze zonden vergeven zouden zijn tot vandaag, zouden we nog altijd een boze natuur hebben die alleen maar in staat is om nog meer boze vruchten voort te brengen.

Het is erg belangrijk, deze twee zaken te onderscheiden. “De zonde” is de oude natuur, en de “zonden” zijn de vruchten van die natuur: bedreven daden. Als u 1 Joh. 1:8 en 9 leest, zult u daar het onderscheid zien. “Als we zeggen dat we geen “zonde” (zondige natuur) hebben zo misleiden we onszelf en de waarheid is niet in ons. Als we onze “zonden” (bedreven daden) belijden Hij is getrouw en rechtvaardig dat Hij ons de “zonden” vergeve”.

Wat is er nu van deze oude natuur geworden voor God? Want we kunnen in de hemel geen boze natuur hebben.

Christus heeft op het kruis niet alleen onze zonden gedragen, maar is daar ook zonde voor ons gemaakt (2 Kor. 5:21). En in Rom. 8:3 lezen we, dat God Zijn eigen Zoon in gelijkheid van het vlees der zonde en voor de zonde heeft gezonden en de zonde in het vlees heeft veroordeeld. Zodat dus, voor de gelovige, de zonde in het vlees met wortel en tak, op het kruis is geoordeeld. De enige weg om aan een natuurlijk schepsel een eind te maken, is door de dood. We kunnen niet spreken over een natuur die vergeven is. Veronderstel een ogenblik dat het zonde was voor een mens om te ademen. De enige weg om daaraan een eind te maken zou zijn de mens te doden. Het zou nutteloos zijn om tegen hem te zeggen: je mag niet ademen, want het is zijn natuur om dat te doen, hij kan niet anders. Zo is het ook met ons. We hebben een natuur die geboren is in zonde en die niets anders kan dan zondigen. Want elke gedachte van de oude natuur is een zonde (Gen. 6:5). Dit is het wat de mens in Rom. 7 verontrust. Het is de ervaring van een ziel die wedergeboren is, zoals vers 22 laat zien. (Een onbekeerde heeft geen vermaak in de wet van God naar de inwendige mens). Hij wil de wet van God houden en ziet dat hij dat niet kan omdat de wet niet alleen zegt: "Gij zult niet stelen", (een ongelovige kan misschien dit deel van de wet volbrengen) maar ook: "Gij zult niet begeren"; dus geen boze begeerten in het hart hebben.

Iemand zal misschien zeggen: "Maar ik kan het niet helpen dat ik boze begeerten heb". En dat is nu juist het punt waar het om gaat. In Rom. 7:18 leert de ziel dat in hem, dat is in zijn vlees, geen goed woont. En in vers 20 ontdekt hij dat, als hij doet wat hij niet wil, hijzelf dat niet doet, maar de zonde die in hem woont. In vers 23 ziet hij, dat de zonde die in hem woont hem te sterk is; hem laat doen wat hij niet wenst te doen en hem daardoor tot een gevangene maakt. En dat brengt hem dan tot de uitroep (niet: wie zal mij mijn zonde vergeven, maar) "Wie zal mij verlossen uit het lichaam van deze dood"; dat wil zeggen: Van mijzelf; van datgene wat ik als kind erfde van Adam. De wijze waarop hij bevrijd is, is te vinden in Rom. 6, waar het vraagstuk van de zonde wordt behandeld. Het woord zonden vinden we daar niet omdat het daar gaat over de zondige natuur.

Welnu, zoals al gezegd: De enige manier om een eind te maken aan een natuur is door de dood. Maar als we werkelijk dood zouden zijn, zouden we tevens helemaal uit de wereld zijn. Op het kruis nam Christus onze plaats in: werd in genade een plaatsvervanger voor ons en werd daar tot zonde gemaakt. En in Rom. 6:6 lezen we: "Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde (niet zonden) te niet gedaan zij, opdat we niet meer de zonde dienen". Zo zien we, dat door het geloof niet alleen onze zonden zijn weggedaan, maar dat de kwestie van onze zonde (de zondige natuur) geregeld is. Het lichaam der zonde is tenietgedaan, doordat onze oude mens (wijzelf als kinderen van Adam) met Christus gekruisigd is. Christus onze plaatsvervanger stierf, en wat waar is van Hem, van onze Plaatsvervanger, is ook waar van ons. En God beoordeelt het zo, alsof wij gestorven zijn, zoals vers 8 zegt: "Indien we met Christus gestorven zijn". In Kol. 3 wordt het nog duidelijker, want daar staat: "Gij zijt gestorven". Dus in de ogen van God is er voor altijd een einde gekomen aan onze oude natuur. We worden niet geroepen om ons dood te gevoelen, maar om te geloven dat we in de ogen van God dood zijn". Het volgende voorval dat ik eens hoorde, kan waarschijnlijk een illustratie zijn van deze waarheid.

In de Frans-Duitse oorlog van 1870, werden alle Duitsers in Engeland opgeroepen om in het Duitse leger te dienen. Iemand die een Duitse vriend zag wandelen in de straten van Londen vroeg hem waarom hij niet in het leger was. "O", zei deze, "omdat ik dood ben". "Hoe ben je dood?", vroeg de eerste weer, "verklaar je nader". "O", zei deze weer, "Ik wilde niet in het leger gaan en vond toen iemand die me aanbood om te gaan als mijn plaatsvervanger. Hij ging, nam mijn plaats in het leger in en werd gedood. Dus is dat hetzelfde alsof ik gedood was. Ik word gezien als een dode man en men kan nooit meer een soldaat van mij maken".

Welnu, u ziet dat de man niet werkelijk dood was, maar door de regering als dood werd gezien, hoewel hij in werkelijkheid leefde. Zo is het ook met ons. Christus onze plaatsvervanger stierf. En dat is in de ogen van God hetzelfde alsof wij gestorven waren. Wat een rust te weten dat onze zonde geoordeeld - onze oude mens met Christus gekruisigd is; dat er voor God voor altijd een eind aan gekomen is. In Rom. 6:10 wordt gezegd: "Want wat Hij gestorven is, is Hij eens voor altijd der zonde gestorven, maar wat Hij leeft, leeft Hij Gode". De Heer verrees op de derde dag, vrij van

zonde en zonden. Hij stond daar (terwijl Hij door het oordeel en de dood was gegaan voor ons die geloven) in de volmaakte aanneming en gunst voor God. En wij staan “in Hem” in deze onbewolkte gunst. “Aangenomen in de Geliefde” (Kol. 1:21, 22; Ef. 1:16).

Wel een bijzondere plaats waar we zijn gebracht. Wat een verlossing Gode waardig! Wij die eens vijanden en kinderen van de toorn waren, zijn niet alleen van de zonde en de zonden bevrijd, maar ook in Zijn geliefde Zoon tot God gebracht in een plaats van oneindige voorrechten.

Hoe gezegend is het om op te zien naar de heerlijkheid en door het geloof de Gezegende daar te zien die eens voor ons tot zonde werd gemaakt op het kruis, en te kunnen zeggen: “Gelijk Hij is, zo zijn wij ook in deze wereld (1 Joh. 4:17). En deze plaats heb ik als mens voor God. Wat een gezegende plaats van aanneming neemt Hij in! Hoe lief heeft God de Vader Hem! Hoor Zijn woorden: “Deze is Mijn geliefde Zoon in wie Ik mijn welbehagen gevonden heb” (Matth. 3:17; Jes. 42:1). En dan te weten dat wij zó geliefd worden als Hij geliefd is! Joh. 17:26 zegt: “Opdat de liefde waarmee Gij Mij liefgehad hebt in hen zij”.

In Lukas 15 heeft de Heer ons een treffend beeld gegeven van de zondaar die in Christus tot God is gebracht. We zien daar de zoon, die zich in vuile kleren in het vreemde land bevond. Hij wordt in het huis van de vader gebracht en zit aan zijn tafel. Het beste kled is hem aangedaan en het gemeste kalf is geslacht. Niet alleen de vreugde van de zoon is volledig, maar ook het hart van de vader is gelukkig omdat hij zijn zoon bij zich heeft. Hoor de stem van de vader: “Laat ons eten en vrolijk zijn... want deze uw broeder was dood en is weder levend geworden; hij was verloren en is gevonden”.

Hoe gezegend te weten dat we zo in Christus tot God zijn gebracht: Gerechtigheid van God in Hem (2 Kor. 5:21), aangenaam gemaakt in de Geliefde (Ef. 1:6), zonen van de Vader, bekwaam gemaakt om zonder vlek in Zijn tegenwoordigheid te zijn; geliefd zoals Christus geliefd is, terwijl we in dezelfde heerlijkheid zullen delen als Hij (Joh. 17:22, 23). Er is niet alleen volheid van vreugde voor ons maar tevens het bewustzijn dat God onze Vader er Zijn vreugde in vindt om ons, Zijn geliefde kinderen, bij Zich te hebben; eens veraf, maar nu in Christus nabij gebracht (Ef. 2:13).

“Ziet, welk een liefde de Vader ons gegeven heeft, dat wij kinderen van God genoemd zouden worden. Daarom kent ons de wereld niet, omdat ze Hem niet gekend heeft” (1 Joh. 3:1). Het is inderdaad onbegrensde liefde!

Maar als dat onze plaats in Christus is, dan zijn we in deze wereld gelaten om Christus te openbaren; om te wandelen zoals Hij gewandeld heeft: “Opdat gij onberispelijk en rein moogt zijn, onstrafelijke kinderen van God in het midden van een verdraaid en verdorven geslacht, onder hetwelk gij schijnt als lichten in de wereld, voorhoudende het woord des levens” (Fil. 2:15, 16). Totdat de Heer komt, “die het lichaam van onze vernedering veranderen zal tot gelijkvormigheid aan het lichaam van Zijn heerlijkheid” (Fil. 3:21). Dan zullen we voor altijd afgedaan hebben met de zonde, de wereld, het vlees, de duivel en alles wat onze vreugde en gemeenschap onderbreekt. Dan zullen we voor altijd met Hem zijn en Hem gelijk zijn.

‘k vind dan niet meer
wat hier ooit mij bezwaarde,
‘k heb dan genoeg, ‘k heb waar mijn oog op staarde
‘k heb U, o Jezus, dierbare Heer.

Maar op aarde, hoewel we in Christus voor God. staan, hebben we nog altijd de oude natuur in ons. En dikwijls zullen onze ervaringen en gevoelens ons laten merken dat we niet dood aan de zonde zijn. Maar in Rom. 6:11 lezen we: “Alzo ook gij, houdt u voor de zonde dood maar voor God levend in Christus Jezus”. Ons zou niet gezegd worden: houdt u voor de zonde dood, als we werkelijk dood waren. Maar dit vers bedoelt, dat we moeten geloven dat we gestorven zijn met Christus, omdat God het ons zo zegt in Zijn Woord. Want zolang we nog in de wereld zijn zullen we deze zondige natuur in ons hebben. Daarom moeten we deze waarheid, dat we met Christus gestorven zijn in praktijk brengen en “onze leden doden die op de aarde zijn” (Kol. 3:5), of, zoals geschreven is in 2 Kor. 4:10: “Altijd het sterven (of de doding) van Jezus in het lichaam omdragen, opdat ook het leven van Jezus in ons lichaam openbaar worde”. Dat wil dus zeggen: Als we praktisch de oude na-

tuur voor dood houden, omdat we gestorven zijn met Christus, zal het leven van Jezus in ons gezien worden.

Maar als we nu falen - met andere woorden, als we zondigen - wat moet er dan gedaan worden? Dan moeten we als Zijn kind tot God onze Vader gaan en onze zonden belijden. En dan hebben we het woord in 1 Joh. 1:9: "Indien wij onze, zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig dat Hij ons de zonden vergeve en ons reinige van alle ongerechtigheid".

Als christenen moeten we er niet aan denken te zondigen, maar als we gezondigd hebben blijft onze positie in Christus onveranderd, hoewel onze gemeenschap en vreugde onderbroken is. Maar zodra de zonde oprecht beleden is, zijn we door genade weer hersteld door de voorspraak van Christus. Het is dan niet een kwestie van de zonde wegdoen voor God, want dat is geregeld op het kruis. Maar als een vader een kind vergeeft is de gemeenschap hersteld.

"Waarom wij ook altijd voor u bidden, dat onze God u waardig achte der roeping, en vervulle al het welbehagen van Zijn goedheid en het werk des geloofs in kracht, opdat de naam van onze Heer Jezus Christus verheerlijkt worde in u, en gij in Hem, naar de genade van onze God en van de Heer Jezus Christus" (2 Thess. 1:11, 12).

Lees ook:

- Rubriek: "De Twee Naturen van de gelovige": <http://www.verhoevenmarc.be/index.htm#tweenaturen>
- Rubriek: "Groei en Opbouw": <http://www.verhoevenmarc.be/index.htm#Groei>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm